

Okos, megszívlelésre váró javaslatok — amelyek nem találtak meghallgatásra

Egy régi termelési tanácskozás tanulságai a Vasöntőben

Általában minden megbeszéléstől, értekezletől — ha az hivatalos formában történik, jegyzőkönyvet szokás készíteni. Nem kivétel e szabály alól a termelési tanácskozás sem. A Szegedi Vasöntőben lázas keresgélés kezdődik, mikor a legutóbbi tanácskozás jegyzőkönyvéről tudakozódunk. Melyik hónapban volt is a tanácskozás? Nemelyek szerint a legutóbbit áprilisban tartották, végül azonban kiderül, hogy utólag február 20-án volt összevont termelési értekezlet. Ennek elő is kerül a jegyzőkönyve, Mészáros igazgató asztalfiókjából. Február 20 már régen elmúlt, éppen elég idő lehetett azóta arra, hogy a felvetődött kérdések tisztázódjanak. Ezen az összevont termelési tanácskozáson Kiss Imre, a főmérnök tartott beszámolót. Ismertette az 1950-es eredményeket és az idei év tervfeladatait. Utána számos hozzászóló jelentkezett.

A villanykörték és az autó

Fel szólalt például Kalmár N. Károly is, aki azóta a magkésztető művezetője lett. Felvetette, hogy az öltözőből eltűnnek a villanykörték, elmondta, hogy a kapun belül munkanélkülséget tapasztal, s hogy szerinte a vállalat gépkocsiját nem minden esetben használják rendeltetés szerint.

Ezekről a dolgokról most is megvan a maga véleménye:

— A villanykörték? Persze most már nyár van, nem figyel az ember, hogy világítanak-e vagy sem. A térféreg, a kapun belüli munkanélkülség viszont

jobbára megszűnt, mióta javult az üzemen a munkaszervezés. A gépkocsikkal kapcsolatban csak ugyanazt mondhatom, mint akkor: előfordul, hogy borított mentek vele Szatymazra.

A beszélgetés jelen van Csékus Márton is, a talajformázó művezetője. Mind a ketten egyetértenek a gépkocsira vonatkozó észrevétellel:

— Nem szabad lett volna tönkremennie egyetlen év alatt egy felújított személyautónak.

Mi lehet az oka, hogy mégis tönkremenne? (Jelenleg folyó a tárgyalások kicserélés céljából).

— A sok felesleges furakázás, és ami sokkal nagyobb baj: nem szakavatott kézre bízták a kocsit gondozását — vélekednek.

Miért nem hallgatnak a munkásokra?

Csókási Sándor szintén megfontolandó szavakat ejtett azon a bizonyos februári termelési tanácskozáson. Szükségnek tartotta, hogy a vállalat vezetősége foglalkozzék a segédmunkáshiánnyal, és sérelmezte, hogy az utóbbi időben a műszakiak sora nem hiányzik, hanem a nagy tapasztalattal rendelkező fizikai munkásokat. Okos figyelmeztetés volt ez az utóbbi megfontoltnak és megszívlelni való.

Most mi a helyzet? — Nemcsak a magam nevében beszéltem akkor, másnak is hasonló a véleménye. Nekünk idősebb szakmunkásoknak rosszul esik, hogy nemigen veszik figyelembe tapasztalatainkat, me-

lyek bizonyára jó szolgálattal tehetnek a termelési problémák megoldásában. Most sem jobb a helyzet ilyen téren, ugyanaz, mint februárban. A segédmunkáshiány ugyanazóta megszűnt: más munkákat végzünk, s így átcsoportolták a munkakerőket.

Elröppent szavak

A legutóbbi termelési tanácskozás óta eltelt hónapok alatt az akkor felvetődött kérdések egy része megoldódott már, bár az a tapasztalatunk, hogy ezeket is inkább a múlt idő oldotta meg, s nem a beavatkozás. Ez a megállapítás még inkább érthetővé válhat Csékus Márton szavai nyomán:

— Nincs fórum, ahol elmondhatnánk észrevételeinket, panaszainkat. Ritkán vannak műszaki értekezletek, összevont termelési tanácskozás pedig csak egy volt ebben az évben. Nem tudunk mire hivatkozni sose, hiszen szavainknak az előbeszédben nem marad nyom. A személyes érintkezés nem pótolja a hivatalos találkozásokat. Ez így igaz. A műszaki értekezletekre, termelési tanácskozásokra az egész üzem érdekében szükség van. Nem pótolja ezeket a havonta megtartott üzemegyesítő-kis értekezlet sem. Annál is inkább, mert ezeken senki sem jelenik meg a gyár vezetői közül, és azok jegyzőkönyveit is hiányosan vagy sehogysem vezetik.

Elszigetelt üzemvezetés

Furcsa és alig hihető, hogy létezik olyan üzemvezetés, mely nem kíván találkozni hivatalos formák között beosztottjaival, a dolgozókkal. Hihetetlen, hogy eddig még nem jöttek rá az alapigazságra: a vezetéshez szükséges a vezetői segítség is. Ha volna hely és mód, ahol a vasöntő dolgozó elmondhatnák észrevételeiket, már régesrég megszűnt volna egy sor olyan probléma, mely nap mint nap nyomja a vállalat vezetőinek lelkiismeretét.

(főh)

Megindul a pártmunkások könyvtára sorozat

A Kossuth Könyvkiadó harmadik negyedében értekes vállalkozást indít útjára: megkezdte a pártmunkások könyvtára sorozat kötetének közreadását. A sorozat célja az, hogy a pártmunkások rendszeresen hozzájussanak a munkájukhoz szükséges politikai kiadványokhoz, továbbá a magyar és a világirodalom kiváló alkotásaihoz. A tervek szerint a sorozat szeptember közepén indul, s ettől kezdve négy-öt éven át kéthetenként bocsátanak ki egy-egy kötetet. A pártmunkások könyvtárának kötetei a könyvesboltokban kerülnek forgalomba.

A külföld előtt is méltón képviselheti a magyar zenekultúrát a Szegedi Zenebarátok Köre

Szegeden a felszabadulás utáni években olyan hatalmas fejlődést értett el, hogy a város szép kóruskultúráját bárhol megfelelően reprezentálhatta volna, mert hiányzott a kezdeményezés, s jóval kevesebb volt a hivatalos testületek pártfogása, mint az utóbbi években. Mikor ellenben a kezdeményezés, a messzenemű támogatás és a szűkszerűség egyszerre sürgött, ebből

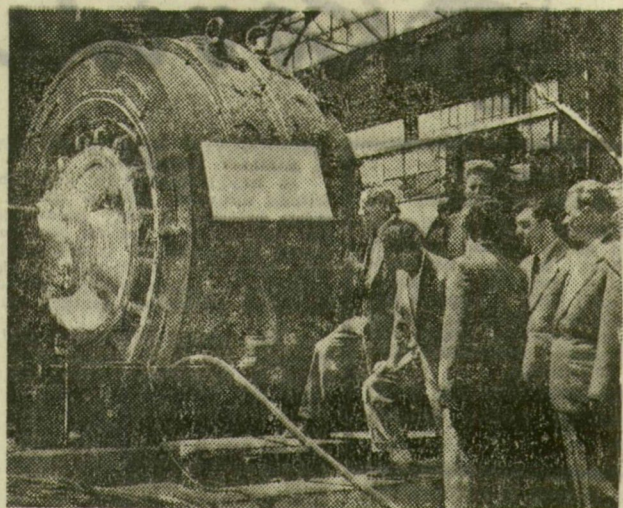
az éltrevaló énekes közösségből megszületett a Szegedi Zenebarátok Köre.

Elkészült a móravárosi orvosi rendelő

A hónap közepén kezdik meg a rendelést a Korda soron

Szeged egyik legkorszerűbb körzeti orvosi rendelője épült fel Móravárosban, a Korda soron. A rendelésben két orvosi szoba lesz. E szobákban elhelyezett esztergályokat a nagyobb tisztaság kedvéért kívülről fűtik. Az egyik szobát úgy szerelték fel, hogy kisebb beruházással a későbbiek során fogorvosi rendelővé alakítható át. A várakozó helyiségben 30-40 beteg kényelmesen elfér majd. A takarító részére külön fülkét építettek, ahol nemcsak a takarítószereket helyezhetik el, hanem át is öltözhet. Ugyancsak külön helyiséget létesítettek a rendelő fűtéséhez szükséges tüzelőszerek.

Kongresszusi versenyben

A Klement Gottwald Villamosági Gyár nagyszerűdjének dolgozói a kongresszusi versenyben két héttel előbb készítették el a tatabányai bányászoknak egy aknászilító gépet. Ezzel kétszeres hasznot hajtottak: egyrészt gyáruk termelését növelték, másrészt nagy segítséget nyújtottak a szénellátás további fokozásához. Az új gépet ünnepélyesen adták át.

Egy év telt el azóta. A kétkedőknek és hitetlenkedőknek, akik nem bíztak a kórus állandóságában, be kellett látniuk, hogy a lelkesedés, a művészi győnyörködés és gyönyörködés tetés vágya erősebb volt a hitelenségénél. A kórus megerősödött, megfelelő segítséget kapott a városi tanácsától, a Filharmoniatól és a városi zenekolától, s csakhamar megnyerte szereplésével az igényes szegedi közönség rokonszenvét, elismerését és támogatását is. Programjával rövid egy év alatt is komoly,

ma már kiiktathatatlan tényezőjévé vált ez a kórus Szeged zenei életének, s szereplésére felfigyelt az országos közvélemény is. Működésének első esztendőjét három nagy műelőadása koronázta meg: Beethoven IX. szimfóniája, melyet háromszor hangversenyteremben, kétszer nagyütemben adtak elő; Haydn Évszakok című oratóriuma, mellyel Szegeden kívül Hódmezővásárhelyen is szerepeltek és Vaszy Viktor Únnepi kantáta-já, amely a Magyar Tanácskörtársaság jubileumi ünnepségéről emlékeztet. E zenei feladatok mellett a kórus négy esetben szerepelt különböző ünnepségeken.

Az első évad mérlege mind a műsor gazdagságát, mind az elért művészi színvonalat illetően tiszteletre méltó. Különösen az, ha figyelembe vesszük a következő évadra szóló műsorgetvet, amelyben az újabb zeneirodalom is rangos helyet kap. Felvette a kórus művészeti programjába Sugár Hölí ének című oratóriumát, Verdi Requiem-jét és számos operaköröst. Az Országos Filharmonia két bérleti hangversenyen nyújt lehetőséget a közreműködésre, ezenkívül Pécsért, Csongrádon és Baján kívánunk vendégszerepeltetni. Az ideinél is nagyobb figyelmet fordított a kórus vezetősége arra, hogy az üzemi dolgozók minél nagyobb tömeget nyervek meg a művészi zenének, tekintve, hogy egyik legfontosabb küldetésének ezt vallja a Szegedi Zenebarátok Köre. Az egévés munka mérlegelésénél külön elismeréssel kell szólni Vaszy Viktor karmesteri munkájáról, továbbá a karvezetők — Kertész Lajos, Szabolcs Irén, Erdős János és Szécsi József — tevékenységéről; arról a szüntelen támogatásról, amelyben a párt, a városi tanács művelődésügyi osztálya és az Országos Filharmonia részesítette a kórust, s természetesen a dalosok fáradhatatlan akarásáról. nemes lelkesedéséről. A kórus a kollektív munka árán jutott el arra a művészi szintre, hogy ma már akár külföld előtt is képviselheti a magyar zenekultúrát, s úgy hisszük, a felfelé ívelő munka árán majd az énekeseknek ez a reménye is beteljesedik.

K. M.

Megkezdődtek a felvételi vizsgák a szegedi egyetemeken

Július 1-ével a Művelődésügyi Minisztérium rendelkezése értelmében a szegedi egyetemeken is megkezdődtek a felvételi vizsgák. A minisztérium által kiküldött keretszámok a jelentkezések számához viszonyítva elég kedvezők.

A Tudományegyetem három karára összesen 528 továbbtanulni szándékozó fiatal jelentkezett, természetesen, csak a nap-pal tagozatra jelentkezőket számítva.

Legtöbbben — 223-an — a Természettudományi Karon kívánják tanulmányukat folytatni.

Az egyes szakok közül itt a matematika-fizika — ahova 80-an jelentkeztek — az a vegyész szak a legnépszerűbb, amelyre 65-en kívánnak kerülni. A 223 jelentkező közül 78 munkás- és parasztszármazású. A Bölcsészettudományi Karon 165-en óhajtanak továbbtanulni, köztük 77 munkás- és parasztszármazású fiatal. Érdekes megfigyelni, hogy az egyes szakok közül a népszerűség tekintetében most is a magyar-történelmi szak viszi el a pálmát 72 jelentkezővel. Utána a magyar-idegen nyelv szak következik 49 jelentkezővel, s ebből a 49-ből 20-an magyar-országi szakra jelentkeztek. Igen csekély az érdeklődés viszont a történelem-idegen nyelv szak iránt, ahol összesen csak 13 a jelentkező. Az Allam- és Jogtudományi Karon 140 jelentkező közül választják ki a legjobbakat. Ezen a karon legkedvezőbb egyébként a munkás- és parasztszármazásúak aránya. A 140 jelentkezőnek ugyanis 60 százaléka munkás- és parasztszármazású.

Megkezdődtek a felvételi vizsgák a Pedagógiai Főiskolán is.

Itt 350-en szeretnének továbbtanulni. Az esélyek itt is kedvezőbbek, mint akár tavaly voltak.

A jelentkezőknek mintegy 50 százaléka munkás- és parasztszármazású.

Egyébként a most létrejövő első évfolyamok már négy évig tanulnak majd a főiskolán és nem két, hanem három szakot kell fölvenniük. Bővült a fölvehető főszakok száma is. Ezentúl két új szakon, műszaki ismeretekből és mezőgazdaságtanból nyerhetnek a régebbi szakok mellett a hallgatók általános iskolai tanári képesítést.

Az Orvostudományi Egyetemen is tegnap kezdtek meg a felvételi vizsgákat.

Ismeretisével külön foglalkozunk majd lapunk következő számaiban.

Kié a járda? Úgy egyetértésem velem, hogy a járdekelő? Az úttest a járművek, a járda a járókelők. Tiszta sor ez, és natív ember, aki ilyesmit kérdez. Van egy ismerősöm, aki a minap mégis feltette ezt a kérdést. Meghozta olyan tanulságosan, hogy el kell mondanom. Ez az ismerősöm, mint az emberek általában, nem szereti a kerülőtájakat. Az az elve, hogy a legjobb az egyenes út. De tudniivaló, hogy néha nemcsak azok járnak kerülőtájakon, akik nem szeretik az egyenes utat, kényesrűségeiből azoké is előfordul, akik ezt szeretik, de útjukba valamilyen akadály kerül. Ezek ilyenkor nyilván bosszankodnak, és azt mondják magukban: «A csoda vigye el, én ennek a végére járok». Persze, egyenes útton.

Ezt tette az én ismerősöm is. A város szívében lakik egy forgalmas sugárúton. Útja naponta négyezer-öt ezer egy vállalat mellett visz el, amelyet ő «Ládát Járda» néven tart számon már hosszú idő óta. Ez a vállalat ugyanis egyszerűen a járdareszen tárolja a pincéjébe való ládáit, mintegy vesztégtárrá vonta a járdekelők elé ezzel az állandósított ládabarikkáddal. Ismerősöm, aki saját bevallása szerint, egy kissé külön ember, ahogy ő mondja: egyenesen Bolond Istók — gondolván egyet, se szó, se beszéd, egyszer csak befordult a ládás-vállalat kapuján, s meggyegyenesen a vállalatvezetőhöz. A vállalatvezető távol van — mondják —, de mindjárt jön, tessék talán megvárni. Ismerősöm ezúttal éppen kétezernyolcszázkilencvennégyedszer

Kié a járda?

győzte le az útjába tornyosuló ládákalmot, hősiesen átvágya magát a járművek forgatagán, szóval: edzésben van, vár. A vállalatvezető megérkezik, bemutatkoznak. Ismerősömet betessékeli egy szobába, bőrfotellet mutatnak neki, cigarettával kínálják, hiába, fő az udvariasság. Ismerősöm mindent elhárít, s szembefordultva az igazgatóval egészen egyszerűen azt mondja: «Kérem, előre akarom bocsátani, hogy én csak egy szürke járókelő vagyok, amikor lehet, járda járdekelő. Funkció nélkül, megbízás nélkül, hacsak azt nem veszem megbízásnak, hogy — ne csodálkozzék! — a lelkiismeretem hozott ide. Egy kérdésem volna magához. Mondja meg nekem, véleménye szerint kié a járda? A vállalat ládái, vagy a hozzám hasonló járókelők? Engedje meg, hogy most mindjárt lezögezzem személyes véleményemet: Semmiképpen sem a ládáké.» A vállalatvezető csodálkozva rámered. Ismerősöm folytatta: «Egyhén szölvá furcsának találom hát, hogy öregemet és gyerekeket, terhes asszonyokat és beteg embereket lezserítsanak a járdáról ezzel az állandósított ládakirikással. Az úttesten nagy a forgalom. Beláthatja: így a legkevésbé sem veszélytelen a közlekedés.»

Folytatni akarta, de a vállalatvezető, mitután egyre összebontva szemöldökét, kívárva, hogy ismerősöm ethallgasson, egyhén nekítpulva és csöppet sem mérsékelt

hangon felszántant: — Milyen jógon avatkozik maga az én dolgomba? Vegye tudomásul, nem a magad dologa megszabni, hogy mit csináljunk és mit ne csináljunk. Szemtelenség, hogy ilyesmivel idétolakszik, és elveszi az időmet.»

Ismerősömet azonban a lelkiismerete küldte, s ez néha nagyobb bátorsággal vértéz fel, mint két hivatal. Ha lehet, nyugodtabban, mint előbb, azt mondta: «A jogról csak annyit: az én utamat is eldőljké a maga ládái. Ami pedig a tudomásulvételt illeti: tudomásul veszem, hogy kivételes szerencsém van, mivel-hogy az én hatásköre ezeken a helyiségeken kívül csak a jogtalanul igénybe vett járdaszegélyig terjed, mert ha tovább terjedne, most tolvajt kiáltana, tizenhárompróbs sötét merénylőt, akinek a legsürgősebben a lakat alatt a helye — s nyomban intézkedne is, hogy errossor kerüljön. Dehát — s itt felemlte a hangját — ez szerencsémre, nincs így, s előreláthatólag nem is lesz egyhamar, mert ahhoz túl vézna az igazsága.»

A vállalatvezető vörösen fuldokolt a dühtől, kitérta az ajtót sarkig, s ordította: — Kifelé! Ezt azonban fölösleges volt mondania. Ismerősöm bármennyire hitte magától, hogy ő külön, annyira megsemm volt az, hogy tovább is kezdve lett volna itt időzni. Szépen kísértelt az ajtón, és arra gondolt, járdaikat megkerülve, jövet, robogó autók és csörömpölő villamosok között, hogy egyes emberek még nem tisztelik eléggé az ösztinteséget, s azokat se mindig, akik szeretik az egyenes utat.